

Възгласите около сцената не стихваха. Слънцето отдавна беше залязло и паркът беше осветен ярко. Освен светлината, която хвърляха лампите от стълбовете в самия парк, от върха на ветрогенератора над станцията на метрото по посока на парка се разливаше широк сноп светлина от мощен прожектор.

Ние се отправихме отново към множеството около сцената, за да видим какво толкова става и защо скандират „Онда Хродайон“.

Когато наближихме, забелязахме, че на сцената се бяха събрали сигурно всичките актьори и се бяха хванали за ръце, като от време на време ги вдигаха нагоре. Актьорите също скандираха „Онда Хродайон“. Самият актьор, изпълнявал ролята на Онда Хродайон, се намираще пред всички и също издигаше от време на време ръцете си.

- Защо си вдигат ръцете така? - попитах аз Адон.

- Това е дъвен поздрав – обясни Адон. - Използва се все още само в Съвета, когато има официално заседание. Актьорите го използват и като знак на почит към древната култура, но и като предмет за смях, защото всички смятат, че съветниците са много смешни, когато започнат да се поздравяват така.

В този момент към нас се приближи една жена на възраст около четирийсет години, и започна оживено да говори на дохрон, като гледаше Миро.

Миро погледна Адон и вдигна рамене.

Единственото, което различих от думите на жената, беше „Онда Хродайон“, и то изречено неколкократно.

- Жената каза, че изключително много си приличал на Онда Хродайон – преведе Адон на Миро.

- Кажи й, че е случайност – смръщи се Миро.

- Не мога – отвърна Адон.
- Защо? - изненада се Миро.
- Защото не ти преведох всичко – смути се Адон.
- Тоест? - Миро я погледна с очакване.
- Радвала се, че не само приличаш на Онда

Хродайон, но си и самият Онда Хродайон – допреведе Адон думите на жената.

- И откъде й е хрумнало? - учуди се Миро.

Адон каза нещо на жената, а тя започна бързо да нарежда нещо и същевременно да търси нещо на таблета си. След като свърши търсенето, тя обърна таблета си към нас и на цял екран видяхме снимката на Миро с някакви странни дрехи.

- Това съм го виждал вече – Миро направи кисела физиономия. - Винко Станс ни показа едни видео материали. Това обаче е предмет на друг разговор.

- Жената каза, че е сравнила лицето ти с това от снимката на Онда Хродайон и че има сто процентово съвпадение – обясни Адон.

- С какво се занимава тя? - попита Миро.

Адон размени няколко изречения с жената и после каза:

- Работи в информационно сдружение.
- Какво означава това? - не разбра Миро.
- В мрежата Алахран има различни страници за най-нова информация – обясни Адон.
- Аха – кимна Миро, - нещо като вестник.
- Тук няма вестници – каза Адон.
- То и при нас са на изчезване в класическия си вид – отвърна Миро. - Значи, да смятаме госпожата за журналист, така ли?
- Ако това ти обяснява нещата, да – кимна Адон.

- Ами тогава й кажи, че стопроцентово съвпадение на лицата не означава, че аз и онзи от снимката сме едно и също лице. Аз съм Миро Гвардиян, преводач от Загреб.

Адон преведе думите на Миро и жената оживено започна да засипва Миро с някакви обяснени, като през това време търсеше в мрежата.

В този момент смартфонът ми извънтя. Беше Сидо Йинкс.

- Какво става? - извика той. - Да не си на мач?

- Не, на театър в парка – обясних аз. - Даваха някакви стари комедии и сега публиката аплодира актьорите.

- Аз помислих, че и там има футболни мачове – продължи да вика Сидо Йинкс, защото беше преценил, че няма да го чувам.

- Не знам, не съм ги питал, дали тук се играе футбол – отвърнах аз. - Ще трябва да питам.

- После – извика Сидо Йинкс. - Трябва да ти кажа, какво научих от един приятел.

- Ако е важно – казах аз.

- Важно е – потвърди Сидо Йинкс. - На кораба-майка са се оплели със системата и не могат да направят нищо. Разбрах, че утре имате среща със Съвета на Алтре Мунс.

- Доколкото знам, да – отвърнах аз.

- Да – извика Сидо Йинкс, - времето на срещите е уточнено, изпращам ти график.

- Добре – потвърдих аз получаването на имейла, след като погледнах таблета си.

- Важното е полковникът да не се съгласява да върне Ерис Ликт и хората му на кораба-майка, а направо на Алтре Мунс – продължи Сидо Йинкс.

- И защo? - попитах аз.

- Мой приятел ми съобщи – викаше Сидо Йинкс, - че случайно дочул разговор между двама от офицерите на кораба-майка, които сега на практика командват кораба. Планирали атака веднага щом възстановят системата. Тогава никой на Земята няма да може да им се противопостави. Могат да сринат всички градове на Земята.

- И какъв е планът? - попитах аз.

- Няма такъв – отговори Сидо Йинкс, - ако питаш за това как да им попречим. Но ако Ерис Ликт не е на борда, вероятността да нападнат е минимална. Освен това, докато имам обхват, мога да въздействам върху спомагателните им системи.

- И Дахра ми говореше за нещо такова – казах аз.

- Още по-добре – извика Сидо Йинкс. - Но за всеки случай, кажи на полковника да не отстъпва при подписване на някаква договореност, която включва и освобождаване на Ерис Ликт и хората му. Да подпише само ако изрично е казано, че ще бъдат върнати в Урби Макс на Съвета. И да има гаранции, че Съветът няма да им позволи да атакуват Земята за отмъщение.

- А ако не дадат такава гаранция? - попитах аз.

- Тогава и вашият, и нашият Господ да са ни на помощ! - извика още по-силно Сидо Йинкс. Добре, че държах смартфона си далеч от ухото.

- Мислех, че Господ е един – отвърнах аз.

- Да де – извика пак Сидо Йинкс, - гвардиянът така пише в книгата си.

- Коя книга? - попитах аз.

- Миро ще ти каже – отговори Сидо Йинкс. - А, и като казах Миро, помоли го да им върне ядрото на

системата, след като полковникът подпише договореност, която гарантира ненападение.

- Ще го помоля веднага – казах аз, но в този момент видях как журналистката буквално беше повлякла към сцената Миро. - Само че май няма да е веднага.

- Защо? - учуди се Сидо Йинкс.

- Разкрит е като автор на комедиите, които току-що приключиха – обясних аз, - и сега една журналистка го мъкне към сцената.

- Майтапиш се! - извика Сидо Йинкс.

- Нали чуваш скандирането? - попитах аз.

- Да – потвърди Сидо Йинкс.

- Знаеш ли какво значи? Онда Хродайон? А? Миро Гвардиян! - извиках този път и аз.

- Сигурен ли си? - изненада се Сидо Йинкс.

- Дахра ми обясни фонетичните промени в дохрон – отвърнах аз. - Доколкото мога да сравня малкото думи и имена, които научих, обяснението й за Онда Хродайон ми се стори правдиво.

- И как Миро е станал автор на някакви техни комедии? - не схващаше Сидо Йинкс.

- Трябва да потърсиш информация и в мрежата на Алтре Мунс – предложих аз. - Там може да има нещо. Пиесите са отпреди хиляда години, но описват случки отпреди няколко дена.

- Ясно – извика Сидо Йинкс. - Ясно! Ще проверя, но смятам, че няма да науча повече от това, което ми каза. Сигурно Винко Станс ги е пренесъл по някакъв начин и след това са преведени на техния език.

- Сигурно – съгласих се аз.

- Е, да приключвам – извика за последно Сидо Йинкс. - Ще държим връзка.

- Окей! - потвърдих аз и затворих телефона.

А през това време Миро вече беше застанал на сцената край актьорите и журналистката размахваше таблета си пред лицата на всички. Всеки от тях задържаше таблета ѝ с ръка, за да може малко по-дълго да гледа снимката на Онда Хродайон.

Адон също беше се качила на сцената, но вече не беше неуверена като преди малко, а се държеше доста твърдо към журналистката и успя да я отдели от Миро. В този момент обаче журналистката успя да се докопа до микрофона на един от актьорите и започна развълнувано да говори нещо.

Аз успях да си пробия път до Елма и Леа, които бяха вече сред публиката. Пред тях видях Драгица, която се мъчеше да се добере до сцената.

- Какво говори тази? - попитах аз Елма.

- Представя истинския Онда Хродайон на публиката – обясни ми Елма.

- Много е превъзбудена – казах аз. - Да не би и тя да е вземала от лекарството на госпожа Хронхра?

- Не знам – вдигна рамене Елма, - но наистина, необичайно е възбудена за жител на Хронда.

Видях полковника, Тона и Донехра да си пробиват път към сцената, от която вече бяха на няколко метра.

- Откъде тази журналистка се е сетила? - поинтересувах се аз.

- Нямам представа – отвърна Елма, - но щом се занимава с информационна дейност, значи има развит усет към разпознаване на лица. Много често в мрежата Алахран откривам сцени, заснети от такива хора, които разкриват някой съветник, отишъл на неподходящо място. По принцип, съветниците в Хронда не са публични личности

и не държат речи, както на Земята в другото измерение.

- Тя обаче как може да вярва, че е открила Онда Хродайон, ако пиесите са писани преди хиляда години? - не можех да си обясня аз.

- За това спомага и недостатъчната ѝ осведоменост – каза Елма. - Или?

- Или? - подканих я аз.

- Или се е добрала до друга информация – довърши мисълта си Елма.

- Знаеш ли името ѝ? - поинтересувах се аз.

- Чух, че Адон вика някакво име, когато я гонеше през тълпата – отговори Елма, - но шумът е доста силен и не можах да го различа.

Вече забелязах, че полковникът се беше добрал до сцената. Тона и Донехра не бяха далеч зад него.

- Ladies and gentlemen! What the fuck is going on here? - изкрещя Миро по микрофона, до който се беше добрала журналистката. - I am not the fucking Onda Khodayon! I am Miro Gvardijan from Zagreb!

